

fets de bronze per l'escultor Josep Maria Subiracs.

A partir d'ací, es pot seguir el camí per Villar de Mazarife —camí més tranquil— o continuar pel camí que va paral·lel a la N-120 fins a Villadangos del Páramo i Hospital de Órbigo. Nosaltres —com jo vaig fer l'any 98— vam optar pel camí de Villadangos, on arribarem a les 10 h: havíem fet vint-i-un quilòmetres.

Villadangos del Páramo és un bon lloc per a menjar o —com era el nostre cas— per a esmorzar, i té un bon alberg; malgrat que el poble no té res d'interès, pot ser un bon final d'etapa (ací em vaig quedar jo fa dos anys).

Però nosaltres vam continuar, ja que volíem fer nit a Hospital de Órbigo per poder fer més curta l'etapa d'Astorga, ja que en aquesta ciutat teníem una cita obligada que sabíem que ens ocuparia bastant de temps: l'exposició de "Les edats de l'home".

Aleshores, calia fer poc de temps a Villadangos, perquè fins a Hospital de Órbigo resten dotze quilòmetres i, a l'erm lleonés, el sol calfa de valent i les ombres són quasi inexistent.

A l'entrada d'Hospital de Órbigo, ja es deixa entreveure un canvi en el paisatge, amb aigua i regadiu. La planura i l'erm castellà s'acaba i, a partir d'Astorga, retrobarem de bell nou els arbres, les ombres i la muntanya.

L'entrada a Hospital es fa pel famós pont medieval del *Passo Honroso*, sobre el riu Órbigo. Conta la història que el cavaller D. Suero de Quiñones va lluitar durant un mes contra tots els qui transitaven per la ruta per una qüestió d'amor i, després de derrotar tothom, va pelegrinar fins a Santiago i va donar a l'apòstol un braçalet

d'or.

A l'Hospital de Órbigo, hi ha dos albergs: un al centre del poble —poc acollidor— i un d'altre —també poc acollidor, però més tranquil— a un quilòmetre del poble, enmig d'una xopada. El poble és bastant agradable i disposa de tot tipus de serveis.

Aquesta etapa, si calfa el sol —cosa bastant probable a l'estiu—, pot resultar esgotadora.

HOSPITAL DE ÓRBIGO - MURIAS DE RECHIVALDO, 21 km

Hi ha molts pelegrins que, en aquesta etapa, en eixir d'Hospital, van fins a Rabanal del Camino (38 km), però ja he dit abans que nosaltres teníem una cita obligatòria a Astorga. No obstant això, hi ha un problema: l'alberg d'Astorga, que és molt dolent, no obri fins a les 15 h. Així doncs, vaig pensar que tal vegada el millor era caminar fins a Murias de Rechivaldo, llogaret petit i amb un alberg poc utilitzat, i tornar a la vesprada en taxi a Astorga (5 km).

Així ho vam fer i l'encert va ser total, ja que l'alberg de Murias, a més de poc utilitzat i tranquil, és molt acollidor. Endemés, en aquesta petita vila es menja força bé; o siga: ja ho sabeu.

Retornem al camí. A l'eixida d'Hospital de Órbigo, se'ns presenten dues opcions: continuar per la vorera d'emergència de la carretera fins al creuer de St. Toribi o anar per l'erm lleonés, per

Santuari de la Verge del Camí (Lleó).

Villares de Órbigo i Santibáñez de Valdeiglesias fins al mateix lloc. Jo aconselle la segona opció, molt més tranquil·la (la distància és la mateixa: quinze quilòmetres).

Aquesta etapa no té cap dificultat si eixim de l'Hospital de Órbigo però, si venim de Villadangos del Páramo —com vaig fer jo l'any 98— i el sol calfa, a l'erm que hi ha entre Santibáñez i el creuer de St. Toribi podem passar-ho molt malament.

En arribar al famós creuer, a l'altiplà, se'ns obrin els esperits ja que, al fons, es veu la catedral d'Astorga i, a l'horitzó, els monts de Lleó i el mont Teleno.

Hem complit la dura penitència d'arribar a Astorga; la planura i l'erm castellà han quedat endarrere: Santiago està molt més a prop.

Nosaltres vam creuar Astorga i vam arribar fins a Murias de Rechivaldo. Com he dit, la decisió va ser un encert: el llogaret de Murias poc té per visitar, però sí té un embotit molt bo, que és necessari tastar. Després de dinar, vam cridar un taxi i ens vam traslladar a Astorga (Joan i Teresa,

Pont del Passo Honroso. Hospital de Órbigo.

Palau episcopal, obra de Gaudí (Astorga).